καλουμένους τῆς Καππαδοκίας (ἰδίως τῆς Καππαδοκίας τῆς Ποντικῆς) καὶ ὅτι ὁ λαὸς οὗτος ὡς «*μέγα φῦλον*» ἐκτήσατο ἔντιμον θέσιν καὶ ἐν τῷ τῶν ἐθνῶν *Πίνακι ἢ Καταλόγῳ* τῆς *Γενέσεως* διὰ τοῦ ἐκπροσωποῦντος αὐτὸ ἐν τῷ καταλόγῳ ἐκείνῳ *Γαμὲρ* ἢ Γομέρ, υἱοῦ τοῦ Ἰάφεθ καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰαβὰν (Ἰώυαν τῶν Ο', Ἴωνος Ἑλλήνων δηλονότι).

Ἐμακρολογήσαμεν ὁπωσοῦν περὶ τῶν *Κιμμερίων* ἢ Κίμβρων (1) τῆς Μικρᾶς Ἀσίας διότι ἐκπροσωποῦσιν οὗτοι τὸ Γερμανικὸν καὶ δὴ τὸ *Σκανδιναυικὸν* φυλετικὸν στοιχεῖον ἐν τῇ γενέσει τοῦ εὐρυτάτου Πελασγικοῦ κόσμου, οὗτινος ἀνελύσαμεν τὴν ἐθνολογικὴν ἢ ἐθνογραφικὴν σύνθεσιν ἀπὸ τῆς Κερκύρας καὶ Ἰλλυρίας μέχρι τοῦ Ἀρμενικοῦ ὀροπεδίου καὶ ἀπὸ τοῦ Θρακικοῦ Αἵμου καὶ τῶν νοτίων ἀκτῶν τοῦ Εὐξείνου καὶ τῶν ὑπωρειῶν τοῦ Καυκάσου μέχρι τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τῆς Κύπρου (2), τοῦ περὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ ἰδίως περὶ Κρήτης λόγου ἀφιεμένου εἰς τὸ περὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Προελληνικοῦ ἢ Πελασγικοῦ κεφάλαιον (ἴδ. περαιτέρω). Ἡ ἀνάλυσις αὕτη ἀπεδείκνυεν ἀρκούντως σαφῶς ὅτι πάντες οὗτοι οἱ λαοὶ μᾶλλον ἢ ἧττον συγγενεῖς καὶ ὁμόφυλοι πρὸς ἀλλήλους ὄντες ἀνῆκον εἰς τὴν αὐτὴν μεγάλην ὁμοφυλίαν, ἣν δυνάμεθα νὰ καλέσωμεν Ἑλληνοπελασγικὴν ἢ Θρακοπελασγικὴν ἢ Φρυγοπελασγικὴν ἢ *Θρακοαρμενικὴν* (κατὰ τὸν Χριστιανὸν Λάσσεν) ἢ ἁπλούστατα Πελασγικὴν ὑπὸ ἔννοιαν εὐρυτάτην. Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτοῖς λαοί τινες μὴ εἰς τὴν Πελασγικὴν ὁμοφυλίαν ὑπαγόμενοι, ὡς ἦσαν οἱ Σκανδιναυοὶ Κιμμέριοι, τινὲς δὲ εἰς τὴν Ἀρίαν καθόλου, ὡς ὑποτίθεται ὅτι ἦσαν οἱ *Ἀλαρόδιοι* ἢ Οὐράρται (ἢ Ἀραρὰτ κατὰ τοὺς Ἑβραίους), καὶ οὗτοι ἐγένοντο Ἄριοι καὶ Πελασγοὶ ἀφομοιωθέντες πρὸς τὸν μέγαν Πελασγικὸν ὄγκον (3) τῶν πέριξ χωρῶν. Οὕτω δὲ παρήχθη τὸ μέγα ἐκεῖνο ἱστορικὸν πρό-

---

(1) Τὴν ταὐτότητα τῶν Κιμμερίων πρὸς τοὺς Κίμβρους εἴδομεν ἤδη μαρτυρουμένην ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Ὡς πρὸς τὴν φθογγολογικὴν διαφορὰν τῶν ὀνομάτων ὁ Knobel (Die Völkertafel σ. 16) ἀναφέρει τὸ ἀνάλογον ἐν τοῖς ὀνόμασι Νεμρὼδ καὶ Νεβρώδ). Σημειωτέον δὲ ὡς πρὸς τὸ Κιμμέριος καὶ Κίμβρος ὅτι ὑπάρχει καὶ ἕτερος ἐθνολογικὸς καὶ γλωσσολογικὸς ὅρος Kymros, ἄσχετος ὅλως πρὸς τὸ Κιμμέριος. Κυμερικὴ καλεῖται ἐν τῇ γλωσσολογίᾳ γλῶσσά τις Κελτικὴ εἰς τὸν Βρεττανικὸν κλάδον τῆς γλωσσικῆς ταύτης ὁμάδος ἀνήκουσα, ἐν ᾗ ἀνεπτύχθη καὶ φιλολογία ἀπὸ τοῦ 8 μ. Χ. αἰῶνος ἀρξαμένη.

(2) Περὶ τῶν σχέσεων τῶν Σκανδιναυῶν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἴδ. τὸν ἐμὸν πρόλογον ἐν τῇ ἀξιολογωτάτῃ πραγματείᾳ τοῦ ἐκ τῶν ἡμετέρων μαθητῶν ἀριστούχου διδάκτορος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Μιχαὴλ Δένδια τῇ ἐπιγραφομένῃ «Οἱ Βάραγγοι καὶ τὸ Βυζάντιον» (ἐν Ἀθήναις 1925).

(3) Ὡς Ἀλαρόδιοι ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ θεωροῦνται καὶ οἱ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (Α', 72) μόνον μνημονευόμενοι Ματιηνοὶ οἱ οἰκοῦντες τὴν δυτικωτάτην γωνίαν τῆς Καππαδοκίας καὶ θεωρούμενοι ὡς προκεχωρηκυῖα πρὸς τὴν Δύσιν μοῖρα τῶν ἐν Ἀτροπατηνῇ (Ἀζὶρ πεῖτσὰν = πυρολατρῶν χώρᾳ) οἰκούντων Ματιανῶν (περὶ ὧν ἴδε Ἡροδ. Γ', 94 καὶ Στράβων. πολλαχοῦ). Τοῦ ὀνόματος τοῦ ταχέως μετὰ τῶν Πελασγῶν ἀφομοιωθέντος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ λαοῦ οὐδεὶς μετὰ τὸν Ἡρόδοτον ποιεῖται μνείαν. Τὸ ὄνομα τῶν Ματιηνῶν ὁ Ed. Meyer συνῆψε πρὸς τὸ τῆς ἐν ταῖς Ἀσσυριακαῖς ἐπιγραφαῖς συχνῶς ἀναγραφομένης ἐν Ἀρμενίᾳ φυλῆς ἢ χώρας τοῦ Μάνναι («Συναγάγετε ἐναντίον αὐτῆς τῆς Βαβυλῶνος τὰ βασίλεια τοῦ Ἀραράτ, τοῦ Μάνναι καὶ τοῦ Ἀσχανάζ»). Ἄλλοι ἀνέγνωσαν ἐν ταῖς Ἀσσυριακαῖς ἐπιγραφαῖς τὸ ὄνομα ἔθνους τῶν Μιτάνι. Ἐν ταῖς Ἀρμενικαῖς σφηνοειδέσιν ἐπιγραφαῖς (ταῖς Ἀλαροδικαῖς) οὐδὲν λέγεται περὶ τοῦ ἔθνους τούτου. Σημειωτέον δὲ ἐν παρόδῳ καὶ ἐνταῦθα ὅτι ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις οὐδὲ τὸ ὄνομα Ἀρμένιος ἀνεγνώσθη. Ἡ χώρα αὕτη ἐν ταῖς Ἀσσυριακαῖς ἐπιγραφαῖς καλεῖται Οὐράρτου (= Ἀλαρόδίας ἢ Ἀραρὰτ τῶν Ἑβραίων), ἐν ταῖς Βαβυλωνιακαῖς Οὐράστου· οἱ ἴδιοι δὲ Ἀρμένιοι καλοῦσιν ἑαυτούς, ὡς ἐρρήθη, Χαΐ(κ), Χαϊεστὰν δὲ τὴν Ἀρμενίαν. Τὸ ὄνομα Ἀρμενία εὕρηται ὡς Ἄρμινα